

[Handelsministeren.]

tilskyndet til at tage imod vore Varer, saafremt vi ikke kunde sikre det paagældende Land en Eksport til os mindst svarende til den Eksport, vi skulde have til det paagældende Land. En saadan Sikring kan fornuftigvis kun skabes gennem en Importregulering.

Saa kan man jo spørge: kan en saadan Importregulering da ikke træffes paa anden Maade end den, paa hvilken det nu sker? Ikke saa vidt jeg kan skønne. Og jeg har heller ikke set noget Forslag i den Retning, noget Forslag, der gik ud paa, at man reelt set skulde kunne gøre det paa anden Maade. Der kunde være Tale om at indføre specielle Toldforanstaltninger og ved Hjælp af saadanne i nogen Maade afvikle Systemet, siger man. Dertil vil jeg nu for det første svare, at jeg af politiske Grunde vil anse det for ugørligt i noget Omfang af større Betydning at regulere Importen ad denne Vej, ved Told. Men praktisk lader det sig heller ikke gøre. Visse Forbrugsvarer kunde vel nok bringes under saadanne Toldsatser, at disse Varers Anvendelse vilde blive føleligt indskrænket; men jeg gør her opmærksom paa, at vi meget ofte er Vidne til, at en Vare, man før mente var en udpræget fiskal Vare, en Frilistevare, efterhaanden faar en handelspolitisk Betydning, og en *almindelig* Regulering af Importen ved Hjælp af Told i Forhold til vore Forpligtelser over for de Lande, som vi eksporterer til; maa jeg, saadan som Forholdene nu er, anse for overordentligt vanskelig for ikke at bruge et endnu stærkere Ord. Told vilde jo ramme baade Ven og Fjende, for at bruge et populært Udtryk. Men det er vel heller ikke Toldforanstaltninger, der paakaldes af Venstre og Importørerne? Det er da ikke mit Indtryk, at det er saaledes for Importørernes Vedkommende, efter at jeg har læst Referatet af Forhandlingerne paa Børs-mødet i Gaar. Jeg kan ikke tro, at det er Told, der forlanges af de handlende i det hele taget. Saa vidt jeg forstaar Handelen, lyder dens Krav paa Importreguleringens totale Ophør. Men mon Handelens ledende Mænd nu ogsaa har gjort sig klart, hvad en Tilbagevenden til Frihandel under de Forhold, vi nu lever under, vil føre til? Jeg betvivler det. Og dog skulde man tro, at det ikke var vanskeligt at faa et Skøn over, hvad Resultatet vil blive. Fri Handel vil sige fri Import. Fri Handel, fri Import er overhovedet ikke i Øjeblikket mulig som Grundlag for den danske Nations økonomiske Eksistens. Men derfor kunde Eksperimentet naturligtvis godt gøres. At det vilde

føre til Kaos, økonomisk og socialt Kaos, det er en Sag for sig.

Man giver det nu Udseende af, at det er Importen, der ene er Grundlag for Nationens Økonomi; men dette er jo slet ikke Tilfældet; saadan ligger Forholdet ikke. Det afgørende er Eksporten. Af Eksporten afhænger Importen og ikke omvendt. Udlandet kan i vid Udstrækning efterhaanden frigøre sig for vore Eksportvarer, enten fordi man selv kan producere dem, eller fordi man kan faa Varerne fra andre Lande, som man kan have Fordel af at handle med, ved Overenskomster, som nu sluttet alle Lande imellem. Jeg taler i denne Forbindelse slet ikke om det ønskelige i at opretholde et saadant System. Det er slet ikke det, der er Tale om her. Her er Tale om, hvad der er muligt, og hvad der ikke er muligt for os, og hvad der altsaa er nødvendigt for os.

Men Danmark kan selvfølgelig ikke leve uden Import af den simple Aarsag, at det ikke selv kan forfærdige de Varer, som vi nødvendigvis skal have, og som er livsvigtige Varer for os. Vi skal købe Kul, Olie, Jern og andre Metaller, Salt, Bomuld og Uld, Kemikalier og saa fremdeles. Hundreder af Raavarer, som ikke findes i vort Land og uden hvilke vi er hjemfaldet til Ruin. Kan vi ikke skaffe disse Raavarer, saa gaar vore Virksomheder uhjælpeligt i Staa, og jeg har næppe nødig at pege paa, hvilke Følger for vort Samfund heraf vilde opstaa.

Nu ved vi, at vi højt regnet har en Eksportindtægt paa 1 200 Mill. Papirkroner aarligt, og det er for denne Eksportindtægt, vi skal købe de Varer i Udlandet, som vi skal have eller i hvert Fald gerne vil have. Disse 1 200 Mill. Kr. skal først og fremmest bruges til at købe Raavarer for, som vort Land nødvendigvis skal have, for at vore Virksomheder kan gaa, og for at vi ikke skal fryse ihjel bogstaveligt talt, thi vi har jo hverken Bomuld eller Uld til at lave Klæder af. Det, der derefter bliver til overs, kan vi købe andre Varer for. Nu er det jo selvklaart, at et raastof-fattigt Land som Danmark maa komme i Vanskeligheder under en Verdenshandels Sammenbrud, et Sammenbrud, under hvilket næsten alle Lande væger sig imod at importere fra andre Lande af beskæftigelsesmæssige og af valutamæssige Hensyn, fordi deres egen Eksport ogsaa ved Verdenshandelens Sammenbrud er gaaet tilbage.

Vanskelighederne er aabenbare nok, og de maa være aabenbare for os. De kan ikke overraske os under den Situation, som